

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **T. Ch.**, nar. .,
státní příslušnost: Ukrajina,
bytem .,
zastoupena JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou,
sídlem Klimentská 36, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2018, č. j. OAM-130/LE-BE05-P07-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni JUDr. Anitě Pešulové, advokátce, se přiznává odměna ve výši 6 800,-Kč, která jí bude proplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobkyně namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti. Dále byl porušen § 2 odst. 4 správního řádu, neboť přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a neodpovídá okolnostem daného případu. Namítá též porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění neobsahuje požadované náležitosti, porušení § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgán nezohlednil skutečnosti ve prospěch žalobkyně a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a konečně porušení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť žalobkyně splňuje podmínky pro udělení azylu.
3. V doplnění žaloby žalobkyně namítá porušení zásady materiální pravdy, skutkový stav nebyl podle ní žalovaným dostatečně šetřen. Žalovaný považoval za důvod podání žádosti obavy žalobkyně z válečného konfliktu v místě bydliště, dále tím měla být ekonomická situace v zemi původu, problémy se získáním zaměstnání a snaha o legalizaci pobytu v ČR. Podle žalovaného žalobkyni ve vlasti nehrozí pronásledování podle § 12 zákona o azylu. Žalovaný nerozporoval problematickou bezpečnostní situaci v Luhanské oblasti, avšak převážná většina území Ukrajiny je bezpečná a žalobkyně se může přestěhovat. Poukázal dále na výjimečnost institutu mezinárodní ochrany, kdy situace žalobkyně neodpovídá podmínkám pro jeho udělení. Žalobkyně je samostatná, bezdětná a na Ukrajině jí může vypomoci její rodina.
4. Žalobkyně namítá, že žalovaný neodůvodnil přezkoumatelně své závěry, a to zejména ve vztahu možnosti jejího přesídlení. Žalovaný zcela pominou její individuální situaci, kdy by jí v případě této alternativy hrozila případná osamělost bez jakéhokoli zázemí. Žalobkyně pochází přímo z oblasti zasažené boji, kdy v řízení poukázala na probíhající konflikt. Pravdivost jejích tvrzení dokládají jak podklady opatřené žalovaným, tak i informace ze sdělovacích prostředků.
5. Žalobkyně rozporuje především závěr žalovaného, že jí není možné udělit doplňkovou ochranu, a že by nedošlo v případě jejího vycestování k porušení mezinárodních závazků ČR. Pochybení žalovaného shledává v souvislosti s právním i skutkovým posouzením možnosti vnitřního přesídlení, kterou nijak nezdůvodnil. Žalovaný se v rozhodnutí nevypořádal s tím, zda by žalobkyně přesídlení zvládla, zda je přestěhování do jiné části Ukrajiny reálné a bezpečné pro osamělou ženu.
6. Žalobkyně odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Ten se k vnitřnímu přesídlení vyjádřil například v rozhodnutí ze dne 24. 1. 2008 č. j. 4 Azs 99/2007 – 93 a ze dne 28. 7. 2009 č. j. 5 Azs 40/2009 – 74. Upřesnil, jakým způsobem ověřit, zda žadatel skutečně může najít účinnou ochranu před pronásledováním či vážnou újmu. Za tímto účelem se posuzuje, zda je jiná část země pro žadatele dostupná, zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti, zda

žadatelé nehrozí navrácení do původní oblasti a zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně a při jejich posouzení je potřeba brát v potaz celkové poměry v zemi původu a osobní poměry žadatele.

7. V této souvislosti žalobkyně namítá, že žalovaný v rozhodnutí uvedl, že zhoršená bezpečnostní situace se týká dvou oblastí Ukrajiny a poukázal na to, že i další obyvatelé využili možnost vnitřního přesídlení. Žalobkyně má navíc dle něj možnost využít i pomoc ze strany své rodiny. Právě v tomto bodě spatřuje žalobkyně zásadní pochybení žalovaného, jehož hodnocení je neúplné, kdy zejména absentuje posouzení otázky, zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard lidských práv, konkrétně, zda žalobkyně, která nemá ve zbylé části Ukrajiny žádné zázemí, bude mít přístup k sociálním a ekonomickým službám. Posouzení situace vnitřně přesídlených osob nebylo učiněno žádné.
8. Žalovaný rovněž nedostatečně posoudil skutečnost, zda by vycestováním žalobkyně došlo k porušení mezinárodních závazků ČR. Žalobkyně poukazuje na to, že je zasnoubená s přítelem, občanem Slovenské republiky. Je si vědoma, že samotná existence rodinných vazeb není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, avšak žalovaný nevzal v potaz, že pochází z oblasti zasažené boji a nelze tak spoléhat na to, že by z bezpečnostních důvodů chtěla realizovat rodinný život na tomto území. Zákon o pobytu cizinců pro žalobkyni alternativu nenabízí s ohledem na uložené správní vyhoštění. Žalobkyně neměla jinou možnost, než požádat žalovaného o dočasnou ochranu na území. Rozhodnutí žalovaného je porušení závazků ČR ohledně ochrany a práva na rodinný život. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Námitku žalobkyně ohledně toho, že nedostatečně posoudil možnost jejího vnitřního přesídlení s ohledem na její individuální situaci jako osamělé ženy, považuje za účelovou. Žalovaný neměl povinnost domýšlet žalobkyni neuvedené důvody a k takovým důvodům činit skutková zjištění. Žalovaný trvá na správnosti rozhodnutí, kdy neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně neuvedla nic, z čeho by bylo možné jakkoli dovodit, že by jí mělo ve vlasti hrozit pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu není ani bezpečnostní a ekonomická situace v zemi, žalobkyně podklady opatřené žalovaným nijak nerozporovala a žádné nové informace v tomto směru nenabídla. Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není ani tvrzený partnerský vztah, který trvá rok a kdy žalobkyně s partnerem nesdílí společnou domácnost. Legalizace pobytu je možná výhradně podle příslušných právních předpisů, nelze k tomuto účelu zneužívat institut mezinárodní ochrany. Žalobkyně přitom o mezinárodní ochranu požádala až tehdy, kdy byla zadržena policií a zajištěna v příslušném zařízení. Žalovaný má za to, že toto je skutečným důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu. Povinnost ČR respektovat soukromý a rodinný život žalobkyně dle čl. 8 Úmluvy nelze chápat jako neomezený závazek ČR poskytnout automaticky žalobkyni ochranu, jestliže v ČR navázala soukromý vztah. Žalovaný neshledal ani žádný jiný relevantní důvod, pro který by žalobkyni bylo možné udělit azyl. Co se týká udělení doplňkové ochrany, žalovaný se zabýval též touto možností, přičemž dovodil, že žalobkyně nepatří k žádné skupině osob, které by hrozilo na území Ukrajiny nějaké znevýhodnění. Žalovaný adekvátně posoudil bezpečnostní situaci v zemi a možnost žalobkyně ohledně vnitřního přesídlení.

10. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
11. Žalobkyně k žádosti uvedla, že pochází z Luhanské oblasti, je bez politického přesvědčení, bezdětná. Důvodem podání žádosti jsou její obavy z války na Ukrajině, kde také nemá byt ani práci. Druhým důvodem je, že má na území ČR přítele Slovenské státní příslušnosti. Při pohovoru uvedla, že na Ukrajině žila v D. v domě se svou sestrou. Dodala, že byt je však pravděpodobně již pronajatý někomu jinému, nyní tam proto již bydlet nemůže. Na Ukrajině neměla práci, vypukla tam válka. V roce 2014 proto vycestovala na polské vízum. Po skončení jeho platnosti z ČR nevycestovala, protože se obávala války. V ČR pracovala v hotelích, na Ukrajině by neměla ani práci, ani kde bydlet. Bojí se vrátit do D. a jinde nemá zázemí. Dále upřesnila, že přítel je slovenské národnosti, ale má české občanství, ještě spolu nežijí ve společné domácnosti. Uzavřela, že na Ukrajině žádné konkrétní potíže nezaznamenala. V roce 2004 byla členkou Strany Regionů.
12. Žalovaný vydal dne 26. 2. 2018 rozhodnutí, kterým žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil.
13. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Soud nepovažoval nařízení jednání za nutné, žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobkyně se ve stanovené lhůtě nevyjádřila, čímž byl její souhlas presumován.
15. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
16. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
17. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
18. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného

konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

19. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
20. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
21. Soud úvodem konstatuje, že neshledal v postupu žalovaného namítané vady. Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovodil závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil, přičemž odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návěti) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návěti a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadených rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl „mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se neuděluje.“ Namítaná porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů soud neshledal, žalobkyně navíc nijak nespecifikovala, v čem konkrétně daná porušení spatřuje.
22. Ze strany žalovaného došlo podle žalobkyně k porušení zásady materiální pravdy, kdy podle ní žalovaný nedostatečně šetřil skutkový stav. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57: „[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“ Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí podle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti (§ 23 zákona o azylu).

23. Žalovanému nelze v této souvislosti vytknout žádné zásadní pochybení. Pro posouzení aktuální politické a bezpečnostní situace na Ukrajině si žalovaný obstaral podklady, jejichž výčet uvedl na straně 3 napadeného rozhodnutí. Podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „*při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.* Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují. Podklady jsou převážně z roku 2017, tedy v době rozhodování (únor 2018) byly aktuální. Jedná se zejména o zprávy či informace renomovaných organizací, které se zabývají zkoumáním bezpečnostní situace ve světě a stavem dodržování lidských práv, o jejichž odborné úrovni nelze mít pochybnosti.
24. K bezpečnostní situaci v zemi žalovaný zjistil, že s výjimkou východních oblastí Ukrajiny je naprostá většina země bezpečná, pod kontrolou proevropsky orientované vlády. K tomu lze poznamenat, že pro správnost takového závěru svědčí i fakt, že Ukrajina byla zařazena na seznam bezpečných zemí (s výjimkou východních oblastí).
25. Soud nepřehlédl, že tvrzení uvedená žalobkyní v průběhu řízení ohledně jejího místa pobytu ve vlasti byla odlišná. Žalobkyně prvně sdělila, že pochází z Luhanské oblasti. Následně při pohovoru opakovaně zmiňovala Doněckou oblast. S ohledem na shodné poměry v obou oblastech nejde o zásadní rozpor. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobkyně pochází z Luhanské oblasti. Jelikož žalobkyně pochází z části Ukrajiny dotčené ozbrojeným konfliktem, zabýval se žalovaný možností využití institutu vnitřního přesídlení. Žalobkyně v této souvislosti vytýká žalovanému, že dostatečně nezohlednil její individuální situaci zejména s přihlédnutím k tomu, že v jiných oblastech Ukrajiny nemá zázemí a byla by nucena se přesídlit jako osamocená žena.
26. Soud tuto námitku žalobkyně důvodnou neshledal. K možnosti vnitřního přesídlení na Ukrajině se opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud naposledy v usnesení ze dne 11.3.2020, č.j. 2 Azs 382/2018 – 67, kde mimo jiné *upozornil na svoji konstantní judikaturu řešící tuto problematiku, a to například usnesení ze dne 24. 9. 2018, č. j. 5 Azs 55/2017 - 27, ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 440/2017 – 27, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 2/2016 – 33, a ze dne 15. 11. 2018, č. j. 1 Azs 188/2018 – 29. Konkrétně je pak možné uvést názor vyslovený v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 2 Azs 59/2017 – 27: „Nejvyšší správní soud pro úplnost odkazuje též na svou ustálenou judikaturu, z níž plyne, že tam, kde je to reálně možné, jsou lokální problémy řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 – 70, ze dne 8. 3. 2012, č. j. 7 Azs 3/2012 – 44, a ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014 - 61). (...) ...na Ukrajině existuje reálná možnost vnitřního přesídlení, když je svoboda pohybu omezena pouze ve vztahu k územím ovládaným ozbrojenými skupinami (resp. územím mimo kontrolu ukrajinské vlády). Stěžovatelka by tedy mohla, pokud by toho bylo třeba, nalézt účinnou ochranu v jiné části svého domovského státu.“* Městský soud v Praze se závěry Nejvyššího správního soudu ztotožňuje a odkazuje na ně. Žalobkyně může využít pomoci ukrajinských státních orgánů v rámci přesídlení, situace na Ukrajině splňuje podmínky účinné ochrany ve smyslu žalobkyní citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Azs 99/2007 – 93 a č. j. 5 Azs 40/2009-74. V souvislosti s možnostmi ochrany na území Ukrajiny lze zmínit usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Azs 9/2013 - 36, ze kterého vyplývá, že Ukrajinu nelze považovat za zemi, ve

které příslušné orgány nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před pronásledováním způsobeným nestátními subjekty. Z toho vychází i pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu, např. usnesení ze dne 15. 2. 2017, č.j. 1 Azs 312/2016 - 31 či nedávné usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 451/2018 – 53.

27. Žalovaný situaci žalobkyně posoudil adekvátně. Možnosti vnitřního přesídlení využili i jiní občané Ukrajiny a ukrajinská vláda se snaží tyto osoby podporovat. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že v případě žalobkyně je přesídlení možné. Podmínka, že je zde jiná část země původu žalobkyně dostupná, je naplněna, neboť, jak bylo uvedeno, je převážná část Ukrajiny bezpečná a nic nenasvědčuje tomu, že by se na tom mělo něco změnit. Přesun do takové jiné části je účinným řešením a vyhovuje i dalším požadovaným podmínkám. Žalobkyně také nepatří mezi osoby, které by měly být jakkoli ohroženy, ohledně případné pomoci se může obrátit i na své příbuzné na Ukrajině. Pokud jde o argument, že žalobkyně nemá v jiné oblasti Ukrajiny patřičné zázemí, soud uvádí, že žalobkyně osvědčila svou schopnost vypořádat se s absencí zázemí již tím, že pobývá na území ČR. Nečiní-li jí problémy vytvořit si nové zázemí v zahraničí, tím méně se lze domnívat, že by toho nebyla schopna v zemi původu, která je, jak bylo uvedeno, považována (na výjimky) za bezpečnou zemi.
28. Žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost, na základě které by se bylo možné domnívat, že by jí mělo ve vlasti hrozit nějaké konkrétní nebezpečí. Nebyla politicky aktivní, nepoukázala na to, že jí mohlo hrozit pronásledování z důvodu příslušnosti k nějaké sociální skupině, a není zde ani žádný důvod zvláštního zřetele hodný. Žalovaný proto žalobkyni neudělil azyl dle žádného z důvodů dle § 12 – 14 zákona o azylu. Pokud jde o námitky, kterými žalobkyně poukazuje na skutečnost, že na Ukrajině nemá práci a zázemí, soud je rovněž shledal nedůvodnými. Ekonomické důvody jako nedostatek pracovních příležitostí, či nevyřešené bytové záležitosti, nejsou azylově relevantním důvodem.
29. Pokud jde o rodinné poměry žalobkyně, není existence rodinných vazeb až na výjimky důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. K porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neudělením mezinárodní ochrany a následným vycestováním může dojít (až na výjimky) v situaci, kdy by byl zcela znemožněn rodinný život v zemi původu žadatele. V případě žalobkyně přitom o výjimečný případ nejde. Žalobkyně v žalobě uvádí, že žije s partnerem, který je občanem Slovenské republiky. Při pohovoru uváděla, že je občanem České republiky. Ať má však partner státní občanství jakékoli, není v žádném případě tento vztah sám o sobě důvodem, pro který by vycestování žalobkyně znamenalo porušení mezinárodních závazků ČR. Žalobkyně má možnost, chce-li si v ČR legalizovat pobyt, využít příslušných postupů podle zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců. Není naopak možné suplovat řešení pobytových záležitostí cestou žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Neobstojí ani námitka žalobkyně, že tento zákon pro ni nenabízí adekvátní řešení s ohledem na správní vyhoštění. Pakliže bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění, svědčí tato skutečnost navíc spíše o tom, že žalobkyně své pobytové záležitosti neměla vyřešeny ani v době, než jí bylo uloženo. Žalobkyni však nic nebrání, aby napříště postupovala v souladu se zákonem a pobytové oprávnění si vyřídila.
30. Žalobkyně se může případně na Ukrajinu přestěhovat i se svým partnerem, který si k tomu může vyřídit oprávnění. Žalobkyně neprokázala, že by jí na Ukrajině nemělo být umožněno realizovat své rodinné vazby. Namítala v tomto směru pouze, že by nemohla tento vztah realizovat, jelikož pochází z oblasti postižené ozbrojeným konfliktem. Jestliže

může žalobkyně využít institutu vnitřního přesídlení a přestěhovat se do jakékoli jiné bezpečné oblasti na Ukrajině, může tam i plně realizovat rodinné vazby. Lze podotknout, že taková varianta by vyřešila i její obavy z nedostatku zázemí a osamělosti.

31. Pokud jde o možnost udělení doplňkové ochrany, žalovaný se opět zabýval tím, zda bezpečnostní situace na Ukrajině umožňuje návrat žalobkyně, aniž by jí mělo ve vlasti hrozit nebezpečí. Jelikož žádné nebezpečí v tomto směru nenalezl, žalobkyni doplňkovou ochranu neudělil. U žalobkyně nejsou splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť žalovaný neshledal, že by jí mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, trest smrti byl na Ukrajině zrušen. Možnost udělit žalobkyni doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný rovněž neshledal, neboť uvedl, že dle dostupných informací nelze sice v žádném případě popřít existenci ozbrojeného konfliktu na východě země, tento je však stabilizovaný a s ohledem na to, že žalobkyně může využít institutu vnitřního přesídlení, je její bezpečný návrat možný. Udělení podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu zde rovněž není naplněno, neboť vycestování žalobkyně není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
32. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobkyně nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
33. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nevznikly.
35. Ustanovené zástupkyni soud přiznal odměnu ve výši 6 800 Kč, která se skládá z odměny za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. (dále jen advokátní tarif) a sepisu podání (doplnění žaloby) ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, přičemž tarifní hodnota úkonu dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí 50.000,- Kč a odměna za jeden úkon právní pomoci tak činí podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu 3.100,- Kč a paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 23. dubna 2020

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce